

[Udenrigsministeren.]

forsamling, hvis medlemmer repræsenterer medlemslandenes parlamenter og er uafhængige af regeringerne. Det, vi derfor har foran os i dag i det danske folketing, er intet mindre end et stykke europæisk lovgivning. Det er af den allerstørste betydning og til betryggelse for den enkelte europæiske borger, at disse overenskomster, som på nærmeste hold vedrører ham selv, er blevet til under medvirken af en europæisk parlamentarisk forsamling, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at rette en tak til de danske repræsentanter i den rådgivende forsamling, der gennem årene ligefra den første samling, indtil denne konvention blev færdig, har deltaget i forberedelsen af konventionen og tillægsprotokollen.

Man vil måske nu spørge, hvorfor der er hengået to år efter undertegnelsen af konventionen og vi først nu tager skridt til dens ratifikation. Jeg har tidligere overfor tinget gjort rede for grunden. Der var visse bestemmelser i vor sociallovgivning, der var i uoverensstemmelse med konventionens artikel 5. Dette forhold håber jeg ved rigsdagens medvirken vil blive bragt ud af verden i den allernærmeste fremtid, idet den højtærede arbejds- og socialminister allerede i dag vil forelægge eller måske allerede har forelagt skriftligt et lovforslag for rigsdagen, som bringer dansk lovgivning i overensstemmelse med konventionens bestemmelser. Vi kunne have ratificeret på et tidligere tidspunkt, hvad der er hjemmel til i konventionen, men så måtte vi have taget forbehold med hensyn til de bestemmelser, som ikke er i overensstemmelse med vor lovgivning. Regeringen har imidlertid været af den mening, at et land som Danmark, der så klart bekender sig til de principper, som konventionen er udtryk for, ikke burde tage forbehold ved ratifikationen af denne konvention, men vente med at ratificere, indtil det kunne ske uden forbehold af nogen art. Jeg vil gerne i denne forbindelse oplyse, at Danmark ikke på nogen måde kommer sidst i rækken; endnu har kun Sverige, Norge og Storbritannien deponeret deres ratifikationsdokumenter, medens forbundsrepublikken Tyskland og Saar ifølge de for udenrigsministeriet foreliggende oplysninger kan ventes at ville gøre det i den nærmeste fremtid.

I bemærkningerne til forslaget til rigs-

dagsbeslutning er der gjort rede for tillægsprotokollens og konventionens indhold, og jeg vil derfor kun tillade mig at omtale nogle bestemmelser, der giver anledning til yderligere kommentarer. Jeg skal altså ikke gå ind på alle de enkelte rettigheder, retten til livet, til frihed og sikkerhed, til en retfærdig og offentlig rettergang, til religions- og ytringsfrihed o. s. v., men jeg vil gerne fremhæve konventionens artikel 14, hvori det hedder, at nydelsen af de i denne konvention anerkendte rettigheder og friheder skal sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørighed til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller ethvert andet forhold. Når tilhørighed til et nationalt mindretal udtrykkelig er nævnt — og det må naturligvis være af betydning for os —, skyldes det da også et dansk initiativ. Allerede i den første forsamling rejstes dette spørgsmål fra dansk side, og under arbejdet i kommissionen om spørgsmålet har den danske repræsentant, landsretsassgfører Lannung, gjort et stort arbejde for at nå frem til et resultat; det er med tilfredshed, vi konstaterer, at de danske argumenter i forsamlingen og kommissionen har sejret over den modstand, der til en begyndelse gjorde sig gældende imod, at der indsattes en bestemmelse om mindretal i menneskerettighedskonventionen.

Konventionens andet afsnit indeholder bestemmelser om, at der for at sikre opfyldelsen af de ved kommissionen påtagne forpligtelser skal oprettes en europæisk kommission for menneskerettigheder og en europæisk domstol for menneskerettigheder. Kommissionen, der skal bestå af et antal uafhængige medlemmer, svarende til antallet af de kontraherende parter, skal behandle klager over påståede krænkelser af de ved konventionen sikrede rettigheder. Den skal søge at tilvejebringe en mindelig overenskomst, men hvis det ikke lykkes, skal sagen sendes enten til domstolen, som jeg om et øjeblik skal omtale, eller til Europarådets ministerudvalg, der skal træffe afgørelse i sagen. Her er det af særlig interesse, en meget betydningsfuld beslutning, en nyskabelse, at ministerudvalgets beslutninger i så tilfælde er bindende for de regeringer, som berøres af dets afgørelser, og disse kan træffes med to trediedels majoritet, medens ministerudvalget ellers normalt kun har en